

Úterý mělo radost a rozhodlo se být ještě nádhernější. (Každý, kdo má radost, se rozhodne být ještě lepší, než je. Když chceme, aby byl někdo ještě lepší, než je, udělejme mu radost, to je jednoduché.) Chvíli se ještě provalovalo, pak se podívalo na hodinky a řeklo si: Ó já, musím letět. A letělo a plynulo, jak dni plynou, a přitom se ustavičně rozhlíželo jako ostrůž, jestli má na světě všecko v pořádku.

„Je všechno všude dost nádherné? Copak to mám tamhle nenádherného?
V parku na lavičce sedí stará babička a tváří se smutně!“
A opravdu, v jednom parku na lavičce seděla stará babička a tvářila se smutně.
„A to já nesnesu!“ vykřiklo Úterý a letělo a sedlo si vedle ní.

